

[Nathalie Lind]

ten amtsborgmesteren eller på CF-regionspolitimesteren? Tog vi amtsborgmesteren, der jo har ansvaret for sygehusene og for den tekniske forvaltning, fik vi en rimelig og fornuftig ordning.

Blandt de andre opgaver – ja, en del af dem er vel så små, at de knap nok burde nævnes – hører vi, at statsamtet er klageinstans i visse tvister vedrørende ekstraordinær indkvartering. Da der er så mange tal, hvor mange tal har man så for dette? Hvor mange amtmænd har egentlig oplevet at skulle tage stilling til klager fra folk, der er strandet, over, om de under indkvarteringen nu har fået en rimelig behandling? Jeg tror ikke, det sker i alle amtmænds liv.

Jeg vil også sige, at udnævnelse af formanden for husdyrvoldgiftsretter heller ikke sker hvert år. Det er jo i betænkningen nævnt, at det passende kunne lægges over til en landsdommer.

Jeg må have lov at sige, at det næsten forekommer mig humoristisk, når man skriver, at statsamterne i forbindelse med tilsynsopgaver og legalitetskontrol også får telefoniske henvendelser. Ugentlig gives der rådgivning i ca. 275 tilfælde. Hvis man sætter dette i forhold til antallet af amtsjurister – og jeg undtager endda amtmændene – så svarer det til 4 telefonsamtaler om ugen pr. jurist. Det er ikke tal, der ryster mig.

Men bortset fra disse enkeltsager og ting, som jeg tror i vid udstrækning kan henlægges til andre myndigheder – det er der jo også peget på i den betænkning, jeg flere gange har omtalt, om statsamterne – er der nok et område, som vil kræve en nærmere afklaring, og det er spørgsmålet om de opgaver, som amtmanden i dag har som stiftsøvrighed. Jeg kan også her forestille mig løsninger, der kunne være anvendelige, men de ville nok kræve en nøjere forhandling med de kirkelige myndigheder. Det, jeg tror er afgørende, også afgørende for biskopperne, hvis indstilling jeg er helt opmærksom på, er, at de har brug for at kunne hente hjælp hos en erfaren forvaltningsjurist, en kender af ejendomsadministration og administration i øvrigt til bunds. Jeg tror, at en nærmere uddybning ved en forhandling om de spørgsmål ville kunne bringe mere åbenhed også fra bispernes side over for en nyvurdering her.

Jeg beklager igen, at jeg har måttet gå så meget i detaljer, men jeg synes, jeg har været

nødt til at trække disse ting frem, da vi som sagt ikke får en udvalgsbehandling.

Jeg skal derefter komme med nogle bemærkninger om det principielle. Det er venstres opfattelse, at vi skal have nogle regionale kontorer med den hovedopgave at arbejde med familieretssager. De øvrige opgaver i amterne – måske bortset fra tilsynsopgaven – behøver ikke nødvendigvis at blive, hvor de er i dag. Vi er, og det er det for os vigtigste at få sagt, stærkt foruroliget over den tendens, der er i redegørelsen, og som går ud på, at man ved fremtidig udlægning af opgaver fra statens side vil lægge disse opgaver ud til statsamterne. Det mener vi er forkert. Det er måske på sin plads her lige at spørge justitsministeren – nu taler jeg altså til justitsministeren – hvilke tanker han gør sig med hensyn til overformynderiets fremtid. Jeg ved, der skal komme et lovforslag i næste samling, men måske kunne vi høre lidt om det nu.

Men for at vende tilbage til overførsel af opgaver til regionale myndigheder vil jeg blot nævne, at der jo allerede er en diskussion løbende om tekniske skoler og handelskoler, hvor man tøver med at overføre dem til amtskommunerne, hvad jeg slet ikke forstår. Der er en tilsvarende diskussion vedrørende gymnasier. Vi forstår ikke, at disse spørgsmål ikke kan klares, og helt principielt er det vores linje, at den øverste regionale myndighed skal være ikke amtet eller statsamtet, men amtskommunen.

Det fører mig over til det sidste spørgsmål, navnet på det familieretlige organ, der skal være i amterne, og jeg vil også forsøge at sige noget om navnet på dets leder. Indenrigsministeren siger i sin redegørelse, at han er meget åben over for at finde en løsning her. Han nævner, at man har talt om ord som »statsombud« og »statsombudsmand«, men kommer i øvrigt ikke med nogen løsning på problemet. Jeg må derfor nærmest forstå det sådan, at ministeren er endt med, at vi fortsat skal operere med eller tale om »statsamter« og dermed også om en »amtmand«. Det ønsker vi ikke. Dette er ikke et prestigespørgsmål, det er et spørgsmål om i fortsættelse af kommunalreformen at få slået fast, at den højeste folkevalgte myndigheds-person i et amt er amtsborgmesteren, den folkevalgte. Det er nøjagtig den samme udvikling, vi har gennemgået inden for kommu-